

ניסים פרנקו (מימין) ממשיך לספר כיצד

פרנקו: "הייתי בטוח שלא אצא משם"

5 שנים

בכלא

התורכי

איך שהגעתי לשם, עצרו אותי, והחזרתי רימו את הכסף, ושאלו: "מניין זה?" הם אמרו לי שהם חושדים שהכסף הוא ממכר סמים.

בית המישפט שוכנע שזה כסף מ-עיסקת הקיוסק באילת, כי היו לי כל המיסמכים, וציווה להחזיר לי את הכסף. היו לי במיוזרה אולי מיליון לירות, ולא השאירו לי אפילו כסף למזונת. הייתי מאוד ממומר, הלכתי למישטרה לקבל את הכסף בצו בית המישפט, והם אמרו לי שפנו למס' להם כסף. כך משכו אותי ועד היום לא קיבלתי את כל הכסף.

קילו אבקה בין השזיפים

מאם לי מכל התיקים שפתחו לי ומהעניינים שלי, שאלתי את עורך הדין שלי כמה זמן צריך לעבור עד שיסגרו לי את התיקים שלי. הוא אמר לי שתוך חמש שנים, אך אם לא אהיה בארץ, יסגרו לי את התיקים. החלטתי לנסוע לצרפת. יש לי שם מישפחה, וקיוויתי שהם יעזרו לי.

הייתי נשוי אז ואשתי היתה בהריון, אבל אני כבר הייתי שבור מהסמים ולא תפקדתי. במדינת זרה אתה צריך כר כות עליונים כדי להצליח, אתה צריך ניירות וכסף שלא היו לי. מחוסר ברירה, התחלתי לעסוק בסמים. מצבי הידרדר עד שהגעתי לאפס. הייתי 24 שעות מסומם. הסם היה יותר חשוב לי מהכל. הייתי לוקח או שלושה-ארבעה גרם הרואין ליום, אבל אף פעם לא הורקתי. ידעתי שהורקת זה הסוף.

למרות התפוררות האישיות, הגרעין נשאר. ומי שיש לו גרעין, לא נכנע. אנשים חלשיאופי נשפכים מהסם ונגמרים. תארי לך שאני, אדם סגור כזה, שאף פעם לא בכיתי בחיים, אפילו בגלל הסם הגעתי לבכי. הייתי נגד זה, ידעתי שזה הורס ומשפיל, לא רציתי לקחת אבל הייתי חייב, והיה לי גועל-נפש מעצמי.

אחרי שנולד בני הייתי זקוק לכסף לברית, וזה היה חשוב לי מאוד, החלטתי לנסות את מזלי בתורכיה. גם שם יש לי מישפחה, וקיוויתי שמולי ישתנה.

הייתי רק שבוע בתורכיה, עד שקפצו עליי השוטרים. ישבתי בלובי של מלון הילטון, ופיתאום נישא אליי ישראלים שהיכרתי בארץ רק בפנים. הוא התחיל לדבר איתי, שתינו יחד כוס קפה. הוא התווכח ביד שקית של שזיפים והציע לי מהם. אחר-כך עשה תנועה כאילו נמאס לו מהם והוא רוצה לזרוק

לחצה עלי לעזוב את תל-אביב, ואחרי המעצר בגלל הפרוטקשן, השופט שיחד רר אותי בתנאי שאתרחק מהתחנה הר מרכיות. איך יכולתי להמשיך לנהל את העסקים שלי רחוק מהתחנה המרכיות? חשבתי לעבור לעיר אחרת, וירדתי לאילת. תוך 48 שעות הצלחתי לארגן לי עסק. לקחתי דוכן של המבורגר וקראתי לו פרנקבורגר ועברתי.

אבל המישטרה לא עזבה אותי גם שם. נטפלו אליי בגלל כל דבר, סגרו לי את העסק כל שבוע. לקחתי לי עורך-דין מאילת, והוא הבטיח לי שיסדר עבורי את הכל. זה נמשך כמה זמן, עד שיום אחד נהגתי לי במרינה, וראיתי אחרי מכונית-מישטרה. הם עצרו אותי ואמרו לי שלא הפעלתי את הווניקר. בזמן שהם דיברו איתי, הוויניקר עור פעל, אבל הם אמרו לי שאני הפעלתי אותו אחרי שהם עצרו אותי.

לקחו אותי לתחנת המישטרה ועצרו אותי 15 יום. עירערתי לבית המישפט המחוזי בבאר-שבע, וכאשר באתי לשם התברר לי שהגישו נגדי כתבי-אישוש על ענייני סמים. אז גם עורך-הדין שלי הרים ידיים. הוא אמר שאם יילחם למעני, יזיקו גם לו. ראיתי שלא נותנים לי לחיות גם באילת, אז מכרתי את העסק, לקחתי את הכסף במיוזרה, וחזרתי לתל-אביב.

עשה כסויי-מיטה ווילונות, ותלה בחדר תמונות וכרטיסי-ברכה שקיבל ממישפחתו. הוא רכש לעצמו חב' רים תורכיים מבין האסירים, וחיינו הפכו נוחים יותר.

הסטול או התענוג, אלא כתרופה למצ' בי הנפשי. בהתחלה זה נתן לי כוחות מסויימים לתפקד, אדם לא מודע לזה, רק מרגיש שטוב לו, זה נתן לו ביטחון והרגשה טובה, וכך זה מוביל אותו לאברון.

כל אחד אומר: "לי זה לא יקרה!" כל נרקומן חושב שזה קורה רק לאחרים. אבל אין אחד שיכול לעמוד בפני זה. אני אדם עם אופי חזק ודיקן. פיתאום, בגלל הסם, התחלתי לזלזל. התענוג של הסם סחב אותי לשבת בבית-קפה בדיונוגוף במקום ללכת לעבודה. אמרתי לעצמי: "אחרי-כך אלך לעבוד." זה שחק לי את הדייקנות, וכמה שהשת' משתי יותר בסם, כך פחתה הדייקנות שלי. התחלתי להתפורר, הייתי חשוף לפגיעה. כשביל האוייבים שלי והבו' זיים זו היתה חגיגה.

זה היה תהליך של שנה, שנה וחצי, וכך לא הייתי אותו ניסים. המישטרה יכולתי להתמודד עם הבוזים, אבל לא עם המישטרה והפקחים של העירייה. זה היה יותר מדי בשבילי. הייתי לחוץ מאוד מכל העניין, ובסוף שכנ התלונן שאני דרשתי ממנו פרד טקשן. המישטרה עצרה אותי ואמרו לי שכל העסקים שלי הם רק כסיו לעיסקות-סמים. יום אחד הם כלי-כך הרגיו אותי, שאמרתי להם: "עד היום לא השתמשתי ולא התעסקתי בסמים, אבל אם נרמקתם לזה, אז לא נשארה לי שום ברירה ואני נאמת אתחיל להתעסק בזה."

יכולתי להתמודד עם הבוזים, אבל לא עם המישטרה והפקחים של העירייה. זה היה יותר מדי בשבילי. הייתי לחוץ מאוד מכל העניין, ובסוף שכנ התלונן שאני דרשתי ממנו פרד טקשן. המישטרה עצרה אותי ואמרו לי שכל העסקים שלי הם רק כסיו לעיסקות-סמים. יום אחד הם כלי-כך הרגיו אותי, שאמרתי להם: "עד היום לא השתמשתי ולא התעסקתי בסמים, אבל אם נרמקתם לזה, אז לא נשארה לי שום ברירה ואני נאמת אתחיל להתעסק בזה."

מיליון לירות במיוזרה

ברתי אנשים שהתעסקו בסמים, הייתי במצב נפשי ירוד, יום אחד זה היה בהישג יד — אז לקחתי לבן. לא רציתי את זה בשביל

אחרי שהורשע ברצח אביו, בגיל 20, ריצה ניסים פרנקו חמש שנים בכלא רמלה, עד שהוא שוחרר בחנינה (העולם הזה 26.2.86). הוא הרגיש חובה כלפי מישפחתו ורצה לפצות אותה. אבל פרנקו לא רצה כשום אופן לחזור לתחנה המרכיות, מקום שעורר בו זיכרונות נוגים, וניסה למצוא עבודה במקום אחר. הוא פנה גם לאירגונים המשקמים אסירים, והתיישב מהר מאוד. הם הציעו לי הלוואה של סכום מצחיק, וביקשו שאביא חמישה ערבים, הוא אומר.

להלן סיפורו של ניסים פרנקו:

עשיתי הכל כדי להתרחק מהתחנה המרכיות. גדלתי שם עם אבי ולא רציתי לחזור לשם מסיבות סנטימני-טיליות. גם לא רציתי לפתוח לאנשים את הפה לריבולים. שיגרו שמה שקרה היה כדי שאני אקח לעצמי את הדוכן, ויתרתי על הדוכן, ומישהו אחר מהמישפחה עבר שם.

אבל לא הצלחתי למצוא לי עבודה. אני לא טיפוס שמסוגל לעבוד תחת מישהו, ונאלצתי לחזור לתחנה המרכיות. שכרתי דוכן ברשיון מאלמנה, ומכרתי שם שתיה. לאט-לאט הצלחתי יותר ויותר. פתחתי עוד דוכן ועוד דוכן, וגם מאפיה. לקחתי פועלים לעבודה, בדרך כלל אנשים שהיו אתי בכלא והשתחררו. היכרתי אותם ורצתי תי לעזור להם, כי קשה להם להשיג עבודה, ואני ידעתי איך לנהוג בהם.

המישטרה חששה מהעבריינים הא' לה שעבדו אצלי, וחשדה שאני מקים לעצמי כוח של אנשי העולם התחתון. התחילו להציק לי. היו עוצרים כל יום את הפועלים שלי ומאיימים שיפקעו להם את השליש, כי הם מתרועעים עם עבריינים לשעבר.

גם פקחיה העירייה התחילו להציק לי. סגרו את הדוכן, שהיה ברישיון, להמון זמן, עד שהצלחתי להוכיח שהוא ברישיון. היו לי כמה תקריות, כי החיים שעברתי עשו אותי עצבני, כעיקר נגד אי-צדק.

נוסף למישטרה ולפקחים היו בתחנה המרכיות אנשים שקינאו בהצלחה שלי. אני קורא להם הבוזים. אלה אנשים הכי זולים והכי פחדנים. הם רצו את המאפיה שלי.

עם ידיד כאשר חזר לחיים. החליט פרנקו לפ' נק את עצמו. בעזרת כסף הצליח לס' דר את התא היפה ביותר בכלא. מסדינים ציבעוניים